

grundlag af tabelsatser på lignende måde som den nuværende invaliditetserstatning. Erstatningen foreslås ydet for méngrader på 5 pct. eller derover.

Ménerstatningen ydes principielt som en *kapitalerstatning*, beregnet ud fra en årlig ydelse.

Ydelsen er ved en méngrad på 100 pct. fastsat til 13.000 kr. svarende til ca. $\frac{1}{4}$ af den højeste invaliditetserstatning efter nugældende lov. Ved lavere méngrader reduceres erstatningen forholdsmæssigt. Ved særlig alvorlige skader kan der ydes et tillæg på 20 pct.

Ménerstatningen fastsættes *uafhængigt af skadelidtes indtægt*, idet alene de medicinske følger af arbejdsskaden erstattes.

Er der samtidig opstået en *forningelse af skadelidtes indtjeningsevne eller erhvervs muligheder*, vil skadelidte yderligere være berettiget til en erhvervsevnetaberstatning.

Denne erstatning fastsættes efter et *skøn over skadens betydning i det enkelte tilfælde*.

Vedr. nr. 4 og 5 skal fremhæves, at

Erstatning til ægtefællen er opdelt i 2 erstatningsformer:

En egentlig erstatning til de efterladte afhængig af det påviste økonomiske tab.

En overgangshjælp, der ydes for de udokumenterbare udgifter m. v. i forbindelse med en ægtefælles (samlevers) død.

Lovens § 31 erstatter tidligere lovs formelle forsørger-tabskriterium med et *økonomisk kriterium*. Enkens erstatningsret er herefter betinget af, om hun som følge af ægtemandens død må antages at have fået sine forsørgelsesmæssige forhold forringet. Ydelsen tilkendes for en tidsbestemt periode, hvis længde fastsættes under hensyn til behovet i det enkelte tilfælde. Længste periode er 10 år. Der kan tilkendes yderligere perioder, såfremt forholdene taler herfor. Afgørende for retten til erstatning og erstatningens varighed bliver herefter forhold som den efterladtes alder, helbred, uddannelse, erhvervsaktivitet, erhvervsevne, forsørgerpligter og økonomi.